

Chương 5

Cục Diện Đảo Điên

Bốn đại hán lại chụp một chiếc bàn. Mỗi người bẻ một chân, cầm tay thay vũ khí, đưa tay phanh ngực ra, bày lông xoắn xoắn, đen sì mọc loạn.

Tên tiểu nhị lại đếm:

- Thêm một chiếc bàn nữa, thêm một lượng nữa!

Viên quản lý lại ghi chép.

Thiếu niên vén tà áo lên, nhẹ nhàng lướt tới, cười lạnh một tiếng:

- Đúng là những con thiêu thân, thấy lửa là nhào đến. Gặp thiếu gia rồi, ta cầm như các người yếu thọ.

Đại hán mặt tía hét:

- Chính người yếu thọ thì có!

Hắn vung chiếc chân bàn đánh tới. Mục tiêu của hắn là đầu của thiếu niên.

Một đại hán khác, mắt to, vọt ngang chân bàn, qua hông thiếu niên.

Thiếu niên chưa kịp phản công, Triển Mộng Bạch đã phi thân đến nơi, án trước mặt thiếu niên, quát:

- Các vị muốn động thụ thì cứ động thủ với tại hạ đây!

Hai tay cùng bay ra, hai tay khoát nửa vòng, chụp vào mạch môn hai đại hán.

Thiếu niên cao người cười vang:

- Thủ pháp hay quá! Thế là ta có viện thủ rồi!

Y hoành thân qua một bên, vọt tới, tung một chưởng vào ngực đại hán thứ ba.

Đại hán thứ ba rú lên một tiếng, nhào ngang qua một mặt bàn, rơi xuống nền, lộn đi mấy vòng, đến cạnh Dương Toàn.

Dương Toàn từ lúc đầu cứ cười mỉm, bây giờ vươn tay xuống, nắm tóc đại hán đó, nhấc bổng lên, đưa tay kia tát vào mặt đại hán bốn lượt, mắng:

- Cái mồm của ngươi có chịu khép lại hay không?

Y tung luôn một ngọn cước, bắn đại hán đó bay đi khá xa, rơi xuống, kêu một tiếng bịch.

Khổ cho đại hán, hắn lại rơi đúng trên mặt một chiếc bàn của bọn thực khách ăn uống dở dang đã bỏ đó mà đi, không thanh toán tiền nong, chén đĩa bị hắn đè, nát vụn.

Tên tiểu nhị lại đếm:

- Bàn đó, có tất cả năm cái đĩa, năm cái chén, trị giá ba lượng!

Viên quản lý lại ghi chép.

Bên kia, hai đại hán tránh được cái chụp tay của Triển Mộng Bạch.

Đại hán mặt tía vung chiếc chân bàn thay đao, đánh ra đao pháp Lục Hạp, trên một chiêu Tuyết Hoa Cái Đỉnh, dưới một chiêu Lão Thọ Bàn Căn, hắn đánh cũng khá linh diệu.

Triển Mộng Bạch lạnh lùng nhìn hấn múa may một lúc, đoạn cất chân tả lên, quét nhẹ qua, rồi móc lại.

Đại hán mất thăng bằng, ngã nhào.

Thiếu niên bật cười hắc hắc:

- Đúng là một con chó ăn vụng bột!

Y chụp tóc đại hán mặt tía, nhất bồng lên cao, học đúng cách thức của Dương Toàn, tát tay vào mặt hấn bốn lượt.

Y tát tay khá mạnh, đại hán mặt trước tía nay biến thành hồng, máu miệng phun ra, vấy quanh mồm, lan ra má...

Còn một đại hán khác, cũng bị Triển Mộng Bạch đá bay đi, chạm vào mặt bàn, bàn ngã, chén bát đổ kêu loảng xoảng.

Tên tiểu nhị lại đếm, tính giá tiền, viên quản lý lại phải ghi chép.

Đại hán cuối cùng chưa bị hạ, là gã có đôi mắt to, lại nhào về phía Triển Mộng Bạch.

Hấn vung tay luôn, chiếc chân bàn thoát tả thoát hữu, đánh tới tấp vào mình Triển Mộng Bạch.

Triển Mộng Bạch tức giận thật, song không nỡ làm tổn thương nặng mấy tên lỗ mãng đó, chỉ khoa tay lên, thừa thế chụp chiếc chân bàn.

Đại hán mắt to quát:

- Buông tay!

Hấn rùng mình xuống, dùng lực rút lại.

Nhưng, chiếc chân bàn như dính liền vào hòn núi, hấn làm sao giật tróc gốc một hòn núi?

Hấn nín, kéo, giật, mặt hấn bừng đỏ, gân nổi vồng, thở thít cuộn lên, hấn có cái tư thế một con thạch sùng đang cố đẩy ngã một chiếc trụ đá.

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Bay!

Chàng đẩy nhẹ tay tới một chút, bàn tay hơi ấn xuống, nhắc chiếc chân bàn lên.

Đại hán mắt to bị bắn dội lại, rơi xuống chỗ đại hán mặt tía vừa rơi.

Bàn lại ngã, chén bát lại vỡ, tiểu nhị đếm tính tiền, quản lý ghi chép.

Đại hán mặt tía hất mạnh đại hán mắt to qua một bên, vùng đứng lên, rút thanh đao nhọn trong mình ra.

Triển Mộng Bạch trầm giọng:

- Chưa ngán à!

Đại hán mặt tía quát lớn:

- Lão gia quyết liều mạng với người!

Hấn vọt tới liền.

Triển Mộng Bạch lách mình qua một bên, hoành tay chặt xuống vai tả của hấn.

Dương Toàn chụp vào đại hán mắt to, nâng bồng lên cao, quát:

- Đi đi!

Y vung tay, quăng đại hán ra xa.

Hai đại hán kia bị tát tay, mặt mày sưng vù, cố gắng chỗi tay đứng lên.

Thiếu niên cao cười lạnh:

- Muốn lãnh đòn nữa phải không?

Y cất một chân lên, chân đó chưa co lại, hai đại hán đã hoảng hồn, quay mình chạy đi như bay.

Đại hán mặt tím bị Triển Mộng Bạch chặt tay xuống vai ngã nhào lăn đi mấy vòng, đến khung cửa quán, nơi đó có ba đồng bạn đang chờ, dìu hắn lên ngựa.

Khi Triển Mộng Bạch bước theo ra ngoài, thì cả bốn người đã giục ngựa chạy đi, không hề quay đầu nhìn lại.

Thiếu niên cao gật gù, cười hì hì:

- Khoái! Đánh một phen, thật sướng tay!

Triển Mộng Bạch quay mình lại, điểm nụ cười:

- Đa tạ huynh đài xuất thủ...

Thiếu niên vận y phục hoa lệ vô cùng, nhân phẩm lại thanh nhã, chừng như chàng có phần nào lưu luyến.

Thiếu niên cao cười to hơn một chút:

- Huynh đài giúp tại hạ trừng trị chúng, tại hạ bớt tức uất, lẽ ra tại hạ cảm tạ huynh đài chứ, tại sao huynh đài lại cảm tạ ngược tại hạ!

Triển Mộng Bạch điềm nhiên:

- Theo đạo lý thì tại hạ phải cảm tạ huynh đài.

Thiếu niên trở mặt:

- Tại sao?

Triển Mộng Bạch buông gọn:

- Vì tại hạ là Triển Mộng Bạch.

Thiếu niên sửng sờ.

Y lặng người quan sát Triển Mộng Bạch, để ý đến những nét nhỏ trên người chàng.

Trong khi đó, Dương Toàn lấy bạc đèn chỗ thiệt hại cho chủ quán.

Triển Mộng Bạch cười vang:

- Tiểu đệ phá hoại, đại ca đền thiệt hại! Thế là đại ca lỗ nặng!

Dương Toàn cũng cười vang:

- Đúng lắm! Tiểu đệ sướng tay, nhưng cái hầu bao của ngu huynh chịu khổ! Cho nên ngu ca khẩn nguyện với thần linh cầu cho tiểu đệ từ nay bớt đánh nhau, có vậy hầu bao của ngu ca mới bớt khổ!

Thiếu niên cao sửng sờ một lúc, đột nhiên ngẩng mặt lên không bật cười cuồng dại, cười một lúc, rồi thốt:

- Hay! Hay quá! Thế ra các hạ là Triển Mộng Bạch! Việc đâu lại xảo diệu như thế này!

Triển Mộng Bạch mỉm cười:

- Quý tánh cao danh của huynh đài là chi?

Thiếu niên cao lại cười vang:

- Tánh danh của tiểu đệ, sớm muộn gì rồi huynh đài cũng sẽ biết, tiểu đệ chỉ mong huynh đài đừng quên là hôm nay tiểu đệ có đấm đá với huynh đài!

Y vẫy tay, điểm nụ cười, quay mình vọt ra ngoài cửa quán.

Triển Mộng Bạch thử người nhìn theo bóng thiếu niên, chàng nhớ lại thực tế, cất tiếng gọi gấp:

- Huynh đài chậm một chút!

Nhưng thiếu niên đã biến mất dạng rồi.

Dương Toàn cau mày lẩm nhẩm:

- Hành động của thiếu niên đó kỳ quái quá chừng!

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Hắn gây mơ hồ cho tiểu đệ vô cùng! Hắn còn nhỏ tuổi mà võ công rất cao, hẳn là hẳn có lai lịch đáng nể lắm!

Dương Toàn cười nhẹ:

- Lai lịch của hắn như thế nào, mặc hắn, chỉ cần biết là hắn có tiếp trợ nhị đệ ít nhiều vậy thôi. Cái điều đáng cho chúng ta cảm hận, là có kẻ mạo danh nhị đệ, làm những điều bại hoại! Không biết kẻ đó là ai?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Một người từ Đông sang Tây mạo danh làm việc thiện, một người khác từ Tây sang Đông mạo danh làm việc ác! Đúng là một sự kiện kỳ quái!

Chàng xúc động tâm linh, tiếp luôn:

- Cứ theo tình huống hôm nay, thì có thể là hai người đó cùng đến thành Hồng Hải này rồi vậy, đại ca!

Dương Toàn trầm ngâm một chút:

- Mà nhị đệ có đoán ra họ là những ai chẳng?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Giết chết tiểu đệ cũng chịu thôi, chẳng làm sao đoán được họ là những ai!

Phòng ăn của tiểu quán trải qua cuộc chiến ác liệt đó, tàn tích còn ngổn ngang, bữa bãi, trông chán chường quá, cả hai thấy no nang, chẳng còn muốn gọi bữa ăn khác, họ cũng chẳng buồn lưu lại đó nghĩ đêm, vội bước ra đường.

Ra đến đường cái, họ lại phải một phen kinh ngạc.

Bao nhiêu đèn đuốc của các dải phố đều tắt hết, mà du khách cũng bỏ đường, vào lề đứng dưới mấy hàng ba.

Thành phố đang nhiệt náo từng bừng đó vụt trở nên trầm tịch u tối như cảnh chết.

Lạ lùng hơn nữa, ai vào nhà kịp thì vào, ai không vào kịp thì đứng đó, đầu cúi, tay buông thõng.

Trong cảnh nhốn nháo của những khách du hành tìm chỗ nấp đứng. Triển Mộng Bạch nhận ra hai dáng quen quen.

Hai dáng quen đó là một nam một nữ, mà nam thì mừng tượng Kim Diện Thiên Vương Lý Quán Anh.

Có cái chi đáng mừng hơn là tha hương ngộ cố tri?

Bất giác Triển Mộng Bạch gọi to:

- Lý huynh! Lý huynh! Lý Quán Anh...

Nhưng, Lý Quán Anh nghe gọi, chừng như kinh hãi, không dám ngẩng đầu, vội vã lùi nữ nhân bên cạnh, lùi lại sau, biến vào bóng tối.

Triển Mộng Bạch sống sót, toan gọi tiếp, đồng thời cũng muốn đuổi theo.

Bỗng, có người bên cạnh, nạt khẽ:

- Đức Lạt Ma sắp đến nơi, mọi người đều im thin thít, sao người dám gây chuyện huyên náo?

Đúng lúc đó, nơi đầu đường, một toán người xuất hiện, hiển nhiên đó là một đội Lạt Ma, vận áo vàng. Họ gồm hơn mười người, chân bước rất êm.

Người đứng hai bên đường đã cúi đầu rồi, bây giờ lại cúi thấp hơn.

Nơi đây, thần quyền rất mạnh, người Tạng xem các vị Lạt Ma như Phật sống.

Không thể làm khác hơn, Triển Mộng Bạch trong cái cảnh đáo xứ tùy phong, nhập gia tùy tục, cũng phải cúi đầu, xui tay như mọi người.

Đội Lạt Ma bước rất nhanh, thoáng mắt đã đi qua trọn con đường.

Vắng bóng Lạt Ma rồi, đèn cháy, người cười nói đi đứng lên, cảnh nhiệt náo bùng dậy như trước.

Dương Toàn kéo tay một người bên cạnh, cung cung kính kính hỏi:

- Đại ca có biết các vị cao tăng đó từ đâu đến chẳng? Và họ sẽ đi về đâu?

Người kia đáp:

- Các vị hoạt phật đó từ Đô Lan Tự đến, nghe nói họ định đi vào Trung Nguyên.

Dương Toàn lấy làm lạ:

- Vào Trung Nguyên? Để làm gì chứ?

Người đó nhìn tả, nhìn hữu đoạn thấp giọng tiếp:

- Chừng như, vì cái việc năm xưa, xảy ra tại Thập Nhĩ Tự gì đó. Các vị ấy định làm một cuộc điều tra...

Dương Toàn à một tiếng, đôi mắt chớp chớp.

Triển Mộng Bạch biến sắc mặt, nhè nhè kếp tay Dương Toàn, thì thầm:

- Thì ra các vị Lạt Ma đó, vì cái việc Tình Nhân Tiên mà vào Trung Nguyên.

Dương Toàn lại chớp mắt hỏi:

- Tại sao nhị đệ biết?

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Nhị thúc phụ của tiểu đệ là Ngụy Tử Vân, mất mạng trong chiến dịch Thập Nhĩ Tự, làm sao đệ không biết?

Bỗng, từ trong đám đông, một bàn tay tả vươn tới, nhanh như chớp chụp cổ tay chàng.

Triển Mộng Bạch không kịp đề phòng, nên chẳng tránh kịp.

Chàng nạt khê:

- Ai?

Một người có hàm râu quăn độn mọc loạn đến nửa phần má, mặt lớn, mắt sâu. Đôi mắt chiếu xanh như hai hạt kim cương to, vận áo gấm, vừa vệt đám đông lướt tới, vừa quát:

- Thì ra là người!

Triển Mộng Bạch thoáng biến sắc, cũng buông nhanh:

- Thì ra là người!

Đại hán áo gấm cao giọng:

- Chính người gọi Lý Quán Anh?

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Ta gọi đấy!

Đại hán áo gấm trầm gương mặt:

- Hắn ở đâu?

Triển Mộng Bạch chưa kịp nói gì, Dương Toàn cất giọng lạnh:

- Các hạ buông tay đi chứ, rồi muốn nói gì thì nói!

Chẳng rõ vô tình hay cố ý, khê phát bàn tay phốt ngang qua, bàn tay lại nhắm huyết Khúc Trì của đại hán.

Đại hán hấp tấp co tay về, nhưng chưa chịu buông mấy ngón.

Thừa dịp đó, Triển Mộng Bạch xoay tay, chàng thoát dễ dàng cái nắm của đại hán áo gấm.

Đại hán nổi giận, trừng mắt nhìn Dương Toàn, gắt:

- Người là ai? Sao lại can thiệp vào việc của lão phu!

Dương Toàn vẫn lạnh lùng:

- Các hạ hãy cho biết tên họ trước đã!

Đại hán áo gấm hét:

- Người không nhận ra lão phu à! Ta là Ngô Thất đây!

Dương Toàn biến sắc mặt kêu lên:

- Thì ra Xuất Sảo Dao Ngô tiền bối!

Ngô Thất nổi giận:

- Võ sảo đao! Chẳng phải xuất sảo đao! Chẳng có võ đao thì làm gì xuất được. Tiểu tử đừng hiểu sai!

Dương Toàn qua phút giây giật mình, lấy lại bình tĩnh, tự giới thiệu:

- Tại hạ là Dương Toàn, môn đệ Ngạo Tiên Cung!

Ngô Thất giật mình, bỗng cười lớn:

- Thế ra ngươi là đệ tử Ngạo Tiên Cung, thảo nào mà người chẳng có thủ pháp khá, can đảm thừa!

Lão day qua Triển Mộng Bạch, tiếp hỏi:

- Lý Quán Anh ở đâu?

Triển Mộng Bạch đáp:

- Chẳng rõ hắn có nghe tại hạ gọi hay chẳng, chỉ thấy hắn hối hả chen vào đám đông, rồi mất dạng!

Ngô Thất hừ một tiếng:

- Thật hay không đó!

Triển Mộng Bạch lạnh lùng:

- Nếu các hạ không tin được, thì hỏi làm gì?

Ngô Thất sững sờ mất phút rồi dậm chân, hần học:

- Lão phu theo dõi hắn từ Quan Nội ra Quan Ngoại, vượt hơn ngàn dặm đường, tưởng là phen này bắt được hắn, không ngờ lại vụt!

Từ ngày buông tha Ngô Thất tại nhà của Liễu Đạm Yên, trong khu rừng dâu bên cạnh Thái Hồ, Triển Mộng Bạch không hề biết tin tức về lão ta.

Nghe lão ta hần học như thế, chàng đã đoán ra sự tình đại khái ra sao rồi.

Bất giác chàng buông tiếng thở dài:

- Cái vị cô nương họ Mạnh đó, quả thật vô tình vô nghĩa đối với tiền bối! Tiền bối còn theo đuổi họ làm chi nữa?

Ngô Thất cảm hận:

- Nếu không tìm chúng, thì khí tức trong người của lão phu làm sao tiêu tan được chứ? Chẳng lẽ lão phu phải chấp chứa mãi niềm ứ uất đến lúc chui vào đất lạnh?

Triển Mộng Bạch lại thở dài:

- Họ có nhà mà chẳng dám về nhà, họ là người Hán mà chẳng dám sống tại Trung Nguyên, phải hối hả chạy ra Quan Ngoại, như vậy kể cũng quá khổ cho một kiếp người rồi! Tiền bối nên mở trượng hải mà cho họ đi là hơn!

Ngô Thất biến sắc, rít lên:

- Tốt! Tốt! Người bênh vực cho chúng, chở che chúng, tìm cách cầu tình cho chúng! Hừ! Chúng vất vả chạy trốn, dễ thường lão phu không vất vả đuổi theo à? Chúng chạy có đôi, lão phu đuổi cô độc. Chúng còn thĩnh thoảng hú hí với nhau, lão phu thì không có thời gian vào nhà điểm, bất cứ phút giây nào cũng tức uất! Thử hỏi, chúng đáng thương hay lão phu đáng thương chứ? Hừ! Hừ!

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Tại hạ có bênh vực họ đâu? Chỉ vì...

Ngô Thất lộ vẻ ảm đạm:

- Chỉ vì làm sao? Đối với Mạnh Như Tuyết, lão phu tha thiết vô cùng, có thể cho rằng nàng là lẽ sống của lão phu, mất nàng rồi thì lão phu làm sao sống được nữa? Người khác không biết điều đó đã đành, chứ như ngươi, ít nhất ngươi cũng phải biết một vài phần...

Biết chứ, đương nhiên là Triển Mộng Bạch có biết, không nhiều thì ít.

Cái ngày ấy, tại nhà Tần Sáu Ông, Ngô Thất ba chân bốn cẳng từ phương trời xa mang Mạnh Như Tuyết đến nhờ lão Tần chữa trị.

Mối tình của lão dành cho Mạnh Như Tuyết quả là thâm trọng!

Gừng càng già càng cay, già càng yêu càng đắm. Người già nào chịu nổi đòn đau do cuộc ly tình!

Chàng gật đầu.

Ngô Thất được thế, càng khổ sở hơn:

- Lão phu đối với nàng như thế, nàng trả lão phu những gì? Nàng dành cho lão phu cái gì chứ? Tuy lão phu không còn trẻ nữa, nhưng vẫn hết sức phục vụ nàng. Không ngờ nàng lại đối xử với lão phu như vậy!

Triển Mộng Bạch còn nhớ rõ, tại khu rừng hôm ấy, Mạnh Như Tuyết có lối xử quá phũ phàng. Thái độ của nàng vừa âm trầm vừa tàn khốc. Phàm một người có lương tâm, chẳng khi nào có hành động trắng trợn như nàng.

Bất giác, chàng thở dài lướt nữa, lại gật đầu.

Chàng không đáp, chỉ gật đầu qua từng câu nói của Ngô Thất. Điều đó gây hoang mang nơi Dương Toàn không ít.

Bởi, y làm sao hiểu được những diễn tiến nơi nhà của Liễu Đạm Yên ngày ấy?

Y bỗng điểm một nụ cười, chen vào câu chuyện bằng một câu hỏi:

- Nhị đệ vào Ngô lão tiên bối có cách đối thoại bí mật quá chừng! Nhị đệ có thể cho ngu ca biết sơ lược chẳng?

Triển Mộng Bạch lại thở dài:

- Một khuôn mặt trong nhiều khuôn mặt của ái tình. Đại ca cần biết làm chi? Bởi nó thường quá, ngàn xưa có, ngàn sau có, bất cứ nơi nào cũng có! Ở mọi giai tầng xã hội đều có!

Chàng không nói, nhưng Ngô Thất nhếch nụ cười thắm, rồi cao giọng cảm hờn:

- Người giữ bí mật cho lão phu, chứ lão phu cần phải phát tiết niềm oán hận chất chứa nặng nề nhiều ngày tháng rồi. Lão phu đang tìm người để trút nỗi tâm sự đây! Nếu Dương huynh đài sẵn sàng nghe, thì chính lão phu phải cảm tạ ngược lại Dương huynh đệ đó!

Dương Toàn tự trách mình sao quá lăm chuyện, trầm ngâm một chút:

- Đầu đường góc chợ, chẳng phải là nơi chúng ta nói chuyện tâm tình.

Ngô Thất vội chụp tay áo của y, vừa lôi vừa thốt:

- Khách sạn nơi lão phu tạm ngụ cách đây không xa lắm. Nếu hai vị không bận gì, xin đến đó với lão phu. Chúng ta vừa uống rượu vừa đàm đạo.

Triển Mộng Bạch không biết làm sao hơn, đành phải theo Dương Toàn về nơi trú ngụ của Ngô Thất.

Về đến đó rồi, Ngô Thất thuật trọn sự tình cho Dương Toàn nghe, chẳng thiếu một chi tiết nhỏ.

Tội thay cho lão, vừa thuật vừa khóc, khi gào to, khi rấm rức, lúc nước nỡ, tức tưởi, lúc uất hận căm căm.

Lão thuật câu chuyện tình thông thường của lão nhưng lão lại phát biểu trọn vẹn hình thù của bảy tính mừng giận, thương ghét, vui buồn, mong muốn.

Ngồi mà nghe một việc mình đã hiểu rồi, dù ai cũng thế, có phần nào chán. Triển Mộng Bạch để cho Dương Toàn theo dõi câu chuyện, chàng bước ra ngoài phòng, đứng tại hành lang, nhìn trăng sao.

Chàng thầm nghĩ:

- Lý Quán Anh thẳng đường từ Quan Nội đến đây, trong vài hôm là hẳn có mặt tại địa phương này. Thế thì cái người mạo danh ta mà hành sự, phải chăng là hắn?

Từ sau ngày biết mình lầm, nghi oan cho Triển Mộng Bạch, Lý Quán Anh hằng nghĩ ra trăm phương ngàn kế, làm bất cứ việc gì để chuộc tội, giả thuyết đó có thể xác thực lắm.

Triển Mộng Bạch tuy chưa nắm vững vấn đề, nhưng chàng tin tưởng là mình không đoán sai.

Chàng đi tới đi lui mấy lượt, tâm tư chàng triển miên với trăm ngàn tạp niệm, chợt chàng nhìn thấy cánh cửa bên cạnh phòng của Võ Sảo Dao Ngô Thất hé ra, rồi từ bên trong một bàn tay tuyệt đẹp lộ ra theo.

Triển Mộng Bạch kinh hãi, vội dừng chân lại.

Bàn tay đẹp đó vẫy vẫy về hướng chàng, rõ rệt là người đó đang gọi chàng.

Người đẹp gọi chàng vào phòng? Làm chi?

Chàng hoài nghi, chàng cũng kinh hãi không ít, tự hỏi:

- Ai? Đỗ Quyên? Cung Linh Linh? Tiêu Man Phong? Hay là Tô Siễn Tuyết?...

Cơ hồ chàng kể hết những nữ nhân mà chàng có gặp qua một vài lần, trong tâm tưởng.

Máu sôi lên, mặt đỏ bừng, chàng đi tới.

Đột nhiên, chàng tung một chưởng, đẩy bật cánh cửa mở rộng, đoạn như mũi tên lao, chàng nhảy vọt vào phòng.

Cánh cửa khép lại liền đúng lúc chàng quay mình lại.

Và cùng lúc đó, chàng nhận ra sau khung cửa có hai người. Hai người đó là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết.

Chàng không tưởng nổi là cả hai lại trọ ở một phòng sát vách với Ngô Thất.

Chàng sửng sốt, kinh hãi, suýt buột miệng kêu lên.

Lý Quán Anh sụt nhẹ một tiếng, đoạn điểm một nụ cười, thất giọng thốt:

- Chúng ta cách biệt nhau cũng khá lâu. Từ đó đến nay, Triển công tử vẫn được mạnh như thường chứ?

Triển Mộng Bạch chụp tay y thì thầm:

- Lý huynh có biết là... Ngô Thất đang ở phòng bên cạnh đây không?

Lý Quán Anh cười nhẹ:

- Tự nhiên là biết!

Triển Mộng Bạch khẩn trương ra mặt:

- Đã biết, sao Lý huynh còn ở đây?

Mạnh Như Tuyết mỉm cười chen vào:

- Nếu chúng tôi không biết lão ấy ngụ tại đây, thì khi nào lại chịu đến nơi đây? Công tử bảo chúng tôi chạy đi, nếu phải chạy đi thì còn đến đây làm gì trong khi biết rõ là lão ta có mặt bên cạnh!

Triển Mộng Bạch trố mắt:

- Cô nương nói thế... tại hạ chẳng hiểu gì cả! Hai vị sợ lão ấy truy tông mà trốn, trốn từ Quan Nội đến đây, rồi tại sao lại tìm nơi trọ sát bên cạnh lão?

Lý Quán Anh điềm nhiên:

- Ngô Thất là một kẻ vũ phu thô lỗ, nào có tâm cơ gì! Lão cứ tìm đến những nơi xa xôi, cô tịch hoang vắng. Lão tưởng là hễ trốn là phải đến những nơi đó mà trốn. Khi nào lão chịu nhìn những gì trước mắt, tìm toài quanh quẩn cạnh lão?

Triển Mộng Bạch tỉnh ngộ:

- Thì ra là thế! Lý huynh thông minh vô cùng! Kỳ thực, nào phải chỉ một mình Ngô Thất? Trên thế gian này phần đông đều có tánh tìm xa, mà không chịu xét gần. Do đó, dễ sai lầm sơ xuất.

Một ý nghĩ phát sanh, chàng hỏi:

- Tại sao Lý huynh không thừa dịp này, trở về Trung Nguyên cho lão ấy mất hút dấu vết của Lý huynh?

Mạnh Như Tuyết cười hì hì:

- Giả như chúng tôi muốn trốn, thì mười lão cũng chẳng tìm ra. Chỉ vì chúng tôi không muốn lão lọt ngoài tầm mắt của chúng tôi.

Triển Mộng Bạch càng lấy làm kỳ, nhìn sững Mạnh Như Tuyết, lẩm nhẩm:

- Khó hiểu. Khó hiểu quá! Tại hạ chịu thôi...

Lý Quán Anh giải thích:

- Nếu bọn tại hạ không có ý câu dẫn lão ta theo dõi khắp nơi, rồi đã bỏ rơi lão ngoài xa ngàn dặm rồi. Đừng tưởng lão tìm ra tung tích bọn tại hạ, chính là bọn tại hạ như lão đó, như ngư phủ như cá vậy!

Triển Mộng Bạch cau mày:

- Mà tại sao các vị lại làm thế?

Lý Quán Anh đáp:

- Nửa đời người, tại hạ luôn luôn quá cẩn thận, nên chẳng có sự việc gì quá đáng, nếu không nói là sự phi trường, xảy đến cho tại hạ. Hiện tại, hay từ nay trở đi, suốt nửa đời sau,

tại hạ muốn được kích thích. Sự kích thích càng mãnh liệt lại càng thích thú. Do đó, mới có cái trò vừa nhử vừa chạy này.

Mạnh Như Tuyết tiếp:

- Cũng như lúc nhỏ, người ta chơi cái trò cút bắt. Một người trốn, một người tìm bắt. Có khác nhau là ở chỗ, lúc nhỏ, người ta chơi trò để mua vui, còn ngày nay, chúng tôi đùa sanh mạng. Phải biết, kẻ trốn cũng khẩn trương, mà người tìm cũng khẩn trương. Người tìm càng quyết liệt, kẻ trốn càng khẩn trương một cách thích thú!

Triển Mộng Bạch sững sờ, lẩm nhẩm:

- Đến khi nào cái trò chơi tai hại này mới chấm dứt?

Lý Quán Anh mỉm cười:

- Giả như còn thấy thú, thì tại hạ có thể kéo dài suốt đời. Chỉ sợ rằng một ngày nào đó, lão ta chán nản không truy tầm nữa. Thì thật là mất hứng cho bọn tại hạ.

Mạnh Như Tuyết uyển chuyển nói thêm:

- Nếu công tử có dịp thì cũng nên cùng Tiêu cô nương thử trò này. Bảo đảm là sẽ kích thích vô cùng và chuyện vợ chồng trở nên mặn mà hơn.

Triển Mộng Bạch thờ người mà nghe cả hai nói, bình sanh chàng chưa hề nghe và thấy một trò chơi nguy hiểm như vậy.

Chàng trầm nghĩ:

- Cả ba người là những oan gia từ kiếp trước. Họ không thanh toán nhau được trong kiếp trước, nên cùng trở lại thế gian, để làm những tử đối đầu với nhau. Chẳng rõ sự tình này rồi sẽ kết thúc như thế nào?

Lý Quán Anh chuyển câu chuyện sang đề khác:

- Tại hạ đến đây từ hôm qua, điều mà tại hạ kinh ngạc phi thường là gặp lại hai vị cố nhân.

Triển Mộng Bạch hỏi:

- Hai vị cố nhân? Một là tại hạ, còn một nữa là ai?

Lý Quán Anh cười:

- Người đó, là người tại Hàng Châu, ở trong thành.

Triển Mộng Bạch kêu khẽ:

- Tôn Ngọc Phật?

Lý Quán Anh vỗ tay:

- Đúng! Chính là y. Bên cạnh y còn có một vị bằng hữu. Vừa trông thấy tại hạ, cả hai hấp tấp tránh đi.

Triển Mộng Bạch trầm nghĩ:

- Tôn Ngọc Phật thoát nạn tại Côn Lô Sơn, chắc do đường từ Triết Công Đa thẳng đến đây!

Thì ra, cái người mạo danh chàng làm những điều tàn bạo ác độc, nếu không là Tôn Ngọc Phật thì là ai nữa!

Nhưng, còn người mạo danh chàng làm những điều thiện là ai?

Chàng trầm nghĩ:

- Rất có thể là Lý Quán Anh mạo danh ta, làm làm những việc thiện! Nếu bây giờ mà ta trực tiếp hỏi hắn, chắc là hắn sẽ không thừa nhận. Vậy ta phải dùng mẹo, mới mong khai khẩu hắn được.

Chàng thở dài thốt:

- Trong tình huống này, huynh đài còn nhớ đến ơn nghĩa, tạo vinh dự cho tại hạ, thực là đáng kính phục biết bao. Có điều...

Lý Quán Anh thoáng biến sắc mặt:

- Có điều làm sao?

Triển Mộng Bạch cười nhẹ:

- Tại sao huynh đài lại dụng tâm mua chuộc vinh dự cho tại hạ như thế? Dọc đường, âm thầm làm việc thiện, rồi lại gán cho tại hạ. Tại hạ ngồi nhà mà hưởng được tiếng thơm, thấy thẹn quá chừng. Huynh đài thật là đa sự!

Lý Quán Anh sững sờ. Một phút sau, y vừa lắc đầu, vừa thở ra:

- Tại hạ hành động vô cùng bí mật, không ngờ Triển huynh cũng khám phá ra được.

Mạnh Như Tuyết mỉm cười:

- Làm gì Triển công tử khám phá ra nổi? Người mắc mưu công tử rồi đó!

Triển Mộng Bạch nhóng một câu, biết rõ sự tình, hết sức khoan khoái.

Lý Quán Anh bật cười:

- Triển thế huynh đã biết được. Thế cũng chẳng sao, chỉ có điều xin Triển huynh giữ bí mật cho, đừng tiết lộ là tại hạ có mặt tại vùng này.

Triển Mộng Bạch chỉnh sắc mặt:

- Tuy nhiên, tại hạ xin khuyên các vị một điều. Tuy người ta có thể dùng cái xảo biến nước thành băng giá, nhưng băng giá rồi cũng sẽ rã tan, trở thành nước. Lúc nào chấm dứt được trò đùa, thì nên chấm dứt ngay, đừng kéo dài lâu. Bởi, dùng cái nguy hiểm cho bản thân mà làm một trò đùa, hắn huynh đài cũng biết là như nhảy múa trên lửa hồng. Sơ xuất một chút, thân tiêu xác hủy đấy!

Lý Quán Anh ngưng trọng thần sắc:

- Lời lành của Triển huynh, tại hạ xin ghi khắc vào tâm khảm.

Không còn lời gì nói nữa, Triển Mộng Bạch đứng lên, vòng tay chào cả hai, rồi bước ra, khẽ mở cánh cửa, thò đầu nhìn trước nhìn sau, đoạn bất thành lách mình ra luôn, không quên lấy gót chân ấn cửa đóng lại.

Chàng trở về phòng của Ngô Thất.

Ba người uống rượu khan, uống cho tiêu sầu, mỗi người có một mối sầu riêng. Họ ngồi chung một nơi, nhưng tâm tư hướng về ba nẻo.

Bỗng, một tên tiểu nhị gõ cửa, rồi bước vào.

Hắn trao một mảnh giấy cho Ngô Thất, lão ta tiếp lấy xem liền, mặt lão biến sắc, lão hấp tấp hỏi:

- Ai trao cho người?

Tên tiểu nhị đáp:

- Một gã hành khất.

Ngô Thất lập tức đứng lên, hướng qua Dương Toàn và Triển Mộng Bạch nhếch nụ cười khổ:

- Lão phu phải đi! Các vị về Đông, lão phu sang Nam, hành trình nghịch hướng, hẳn ngày tái ngộ còn xa.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tiền bối! Nếu có lúc hồi đầu thì đừng bỏ dở cơ hội nhé!

Chàng chưa dứt trọn câu, Ngô Thất đã vọt mình qua khung cửa sổ, trong thoáng mắt lão khuất dạng.

Thời khắc trôi qua, Dương Toàn và Triển Mộng Bạch trầm ngâm suy tư, không ai nói với ai một tiếng nào.

Một lúc sau, có tiếng cửa phòng, người gõ cửa không đợi bên trong lên tiếng, ung dung đẩy cánh cửa bước vào.

Hai người vào, chứ chẳng phải một người.

Hai người đó là Lý Quán Anh và Mạnh Như Tuyết.

Triển Mộng Bạch kinh hãi hỏi:

- Trời! Hai vị?...

Lý Quán Anh mỉm cười:

- Tiểu đệ định đi đây! Cho nên phải làm cho lão ấy đi trước.

Dương Toàn trở mặt:

- Các hạ... không lẽ... các hạ là Lý huynh?

- Đúng vậy. Tại hạ là Lý Quán Anh!

Dương Toàn sững sờ một lúc lâu, vọt cười khan:

- Thảo nào! Vĩnh viễn Ngô Thất chẳng làm sao tìm được hai vị. Thì ra chính hai vị đuổi theo lão, chứ nào phải lão ta theo dõi hai vị!

Hắn liếc thoáng qua Mạnh Như Tuyết rồi tiếp:

- Tại hạ là Dương Toàn, nghĩa huynh của Triển Mộng Bạch, các vị có điều chi muốn nói với Triển Mộng Bạch thì cứ nói, đừng ngại gì cả.

Lý Quán Anh cười nhẹ:

- Tại hạ đến đây chỉ để cáo từ thôi.

Dương Toàn chợt thốt:

- Anh em tại hạ cũng muốn đi.

Lý Quán Anh nhướng cao đôi mày:

- Các vị định đi đâu?

Dương Toàn điểm một nụ cười:

- Nơi đây chẳng phải là phòng trọ của anh em tại hạ.

Lý Quán Anh tiếp:

- Suốt thời gian nửa năm qua, tại hạ chưa hề bị Ngô Thất bắt gặp. Bây giờ định trở về Quan Nội, chắc là sẽ có lúc gặp lại được hai vị.

Triển Mộng Bạch thở dài:

- Tại hạ hy vọng như vậy!

Lý Quán Anh vòng tay chào biệt. Mạnh Như Tuyết theo sau. Hiện tại nàng đã trở thành cái bóng của Lý Quán Anh, vô luận người đến nơi nào, bóng cũng phải theo đến đó.

Nhìn theo cả hai khuất dần trong đêm mờ, Triển Mộng Bạch mơ màng mấy phút, nghĩ về thân hình tuyệt mỹ của Mạnh Như Tuyết, đột nhiên chàng gọi Dương Toàn:

- Đại ca hãy về khách sạn trước, tiểu đệ còn muốn đi quanh bên ngoài một vòng.

Dương Toàn kinh ngạc:

- Nhị đệ còn muốn đi đâu? Trong giờ khắc này?

Triển Mộng Bạch cảm hận:

- Kẻ khả ố mạo danh tiểu đệ hành động bạo ác. Chắc hẳn đã đến phương này rồi. Tiểu đệ định đêm nay truy tầm hắn, xem hắn giở trò gì đây cho biết!

Dương Toàn chớp mắt suy tư một phút, từ từ thốt:

- Truy tầm thì được, bất quá... tiểu đệ nên cẩn thận. Dù sao cũng phải trở về trước canh tư, cho ngu huynh khỏi lo lắng.

Triển Mộng Bạch gật đầu:

- Tiểu đệ hiểu.

Dương Toàn cau mày:

- Nhị đệ cứ như vậy mà đi à? Không trở về khách sạn, thay đổi y phục?

Triển Mộng Bạch lắc đầu:

- Cần chi điều đó. Đại ca ra cửa, tiểu đệ nhảy sang cửa sổ, trước canh tư sẽ hội ngộ nhau tại khách sạn.

Lùi lại mấy bước lấy đà, Triển Mộng Bạch vọt ngay đi.

Dương Toàn ủ rử bước ra khỏi phòng, vể ủ rử của hắn cũng chẳng phải là do tịch mịch. Hắn lầm lũi đi, tâm tư phảng phất suy nghĩ về một nguy kế nào đó.

Con đường phố đã vắng khách dạ du, nhưng kỹ viện và tửu quán vẫn còn đèn. Giới trác táng vẫn còn hăng say giết thì giờ bên cuộc rượu, má hồng.

Hắn đang lững thững trên con đường rộng, đột nhiên có một đại hán thò lò đẩy xe từ đầu kia đi ngược chiều. Chừng như gã không thấy Dương Toàn, cổ xe như đâm thẳng vào mình Dương Toàn.

Dương Toàn cau mày, lùi nhanh mấy bước. Nhưng liền lúc đó, một cổ xe thứ hai từ phía sau lưng hắn tiến tới, cũng sắp đâm vào người hắn.

Dương Toàn cấp tốc nhảy vào lề đường.

Ngờ đâu lúc đó có một người say rượu, bước chân chệch choáng đi tới.

Dương Toàn chưa kịp đứng vững, người say đã nhào tới, đâm sầm vào hắn.

Trong lúc không đề phòng, hơn nữa người say rượu lại có thân hình to như hòn giả sơn, cái chạm khiến Dương Toàn ngã nhào, chỗ gã ngã lại là một cửa ra vào của một đại tửu quán.

Dương Toàn nổi giận, đứng lên mắng ngay:

- Súc sanh đui mắt rồi phải không?

Đúng lúc đó, một giọng nói trong trẻo, dịu dàng, vang lên cạnh Dương Toàn:

- Dương tướng công đây phải không? Sao lại đến muộn thế? Mọi người đang chờ đến sốt ruột đó!

Dương Toàn giật mình, không màng đến gã say bên ngoài đường nữa, quay mình nhìn vào tửu lâu.

Nơi phía khung cửa sổ, có một thiếu phụ vận y phục đỏ, trầm cài, lược gắt, mặt phấn, môi son, đang hé miệng cười lẳng lơ với hắn.

Một kỹ nữ!

Dương Toàn tức uất vì bị chạm ngã, càng tức hơn khi bị một kỹ nữ cười. Tuy nhiên, là một nam tử, hắn chẳng thể mất dạy đến độ sổ sàng với một nữ nhân, cho dù nữ nhân đó thuộc giới ăn sương.

Hắn trầm giọng hỏi:

- Vốn không quen biết, sao cô nương gọi tại hạ?

Thiếu phụ cười lơ lả, liếc mắt gợi tình, buông gọn:

- Tướng công tử đoán xem!

Nàng suồng sả hơn, đưa ngón tay tô móng đỏ rực đặt lên đầu vai Dương Toàn.

Dương Toàn vừa then, vừa giận, quát khê:

- Cô nương nghiêm chỉnh một chút!

Thiếu phụ cười ngã ngẩn:

- Có chi quá đâu, công tử! Không lẽ công tử không nhận ra tôi? Tôi thì biết từ lâu công tử là Dương Toàn.

Dương Toàn không quen những trò cợt nhả nơi kỹ viện, hắn sôi giận hơn, đưa tay chụp vào cổ tay nàng, khê vắn tẻo một tý.

Thiếu phụ kêu oái oái liền miệng, mặt nhăn nhó, run run giọng, van cầu:

- Thiếp không biết tướng công thích trò chơi sức mạnh. Thiếp chịu hết nổi rồi. Á, đau quá tướng công, đau quá!

Dương Toàn vẫn không buông tay, gần từng tiếng:

- Do đâu cô nương biết tên tại hạ?

- Có người nói cho tôi biết.

- Ai nói?

- Một vị khách ở trên lầu bảo tôi đứng đây chờ, nếu thấy người nào bị một gã say chạm ngã, thì người đó là Dương Toàn. Vị khách còn nói... còn nói...

Nàng rên ư ử, tiếp luôn:

- Vị khách ấy đã hại tôi!... Ôi! Đau quá!

Dương Toàn quát:

- Đưa tại hạ đến gặp người ấy gấp!

Thiếu phụ lại van:

- Đau tôi quá đi, ca ca ơi!

Dương Toàn hét:

- Ai là ca ca cô nương?

Hắn vịn tay nàng.

Thiếu phụ rú lên:

- Đau! Đau! Không ca ca thì tổ tông vậy! Buông tôi đi, tiểu tổ tông! Tôi bằng lòng đưa tổ tông đến nơi đó!

Thay vì dắt Dương Toàn thẳng lên lầu, nàng đi về phía hậu. Ra khỏi cửa hậu, đến một khuôn viên vườn nhỏ, trồng hoa tầm thường.

Giữa khuôn vườn nhỏ đó, có một toà tiểu lâu rất đẹp.

Đền trên tiểu lâu màu hồng nhạt mát dịu.

Từ trên lầu, có tiếng cười, tiếng nói vọng xuống. Âm thanh trong trẻo dịu dàng. Chứng tỏ số người hiện diện nơi đó đa số là nữ nhân.

Đúng thế, có tất cả tám chín người nữ nhân và chỉ độc một nam nhân.

Nam nhân đang uống rượu, hết véo nàng này, lại choàng tay ôm nàng kia, tất cả đều cợt nhả. Dương Toàn nhìn thoáng qua nghe xốn con mắt vô cùng.

Nhưng, liền đó, hắn biến sắc mặt, bởi hắn đã nhận ra nam nhân là một khuôn mặt quen. Nam nhân chính là Tôn Ngọc Phật.

Ngoài ra, còn có một nữ nhân, vận áo mỏng màu xám nhạt, đang ngoẻo đầu nơi cạnh bàn, chừng như quá say mà ngủ vùi...

Tôn Ngọc Phật nhìn Dương Toàn, cười hì hì:

- Dương huynh là trang anh tuấn thiếu niên, phong lưu, nhàn nhã, sao lại nữ vận liễu vùi hoa, không lòng thương hương tiếc ngọc? Đáng phạt lắm nhé!

Dương Toàn thờ người tại chỗ, sắc mặt lạnh như giá băng, nhếch nụ cười mỉa, đáp:

- Tôn huynh đùa trơ trẽn quá!

Tôn Ngọc Phật không giận, cứ cười:

- Gặp đâu vui đó mà Dương huynh! Dương huynh cố chấp quá, lấy cái hư làm thật, trách oan tại hạ đó!

Dương Toàn trầm gương mặt:

- Gặp đâu vui đó! Tôn huynh vui được chỗ tại hạ thì không. Xin buông tha cho tại hạ đi! Thú thật, cái khung cảnh này dơ dáy quá. Tại hạ không chịu nổi rồi.

Tôn Ngọc Phật vẫn cười:

- Muốn tránh tai mắt người đời, tại hạ phải chấp nhận những địa điểm như thế này. Trong cái thế chẳng đặng, chớ nào là do ý nguyện? Còn như việc đùa kia, thực sự thì nào phải do chủ ý của tại hạ đâu!

Dương Toàn hừ một tiếng:

- Thế thì do chủ ý của ai?

Hắn hỏi gần mấy lượt, nữ nhân đang ngoẻo đầu nơi cạnh bàn, vụt ngẩng mặt lên, đáp:

- Chủ ý của ta đấy!

Dương Toàn đảo mắt nhanh, nhìn sang người đó, bất giác biến sắc mặt.

Nữ nhân áo nhạ đó, chẳng phải là một nữ nhân thực sự.

Nữ nhân chính là Liễu Dạm Yên!

Dương Toàn bấy giờ mới chịu buông cổ tay thiếu phụ áo hồng, đoạn cung kính hướng về phía Liễu Dạm Yên:

- Bởi không biết công tử có mặt, tại hạ buông tánh sổ sàng, thành đắc tội, xin công tử tha thứ cho.

Hắn sợ Liễu Dạm Yên thấy rõ, sợ như chồng sợ vợ. Nhưng tại sao hắn sợ, thì điều đó chỉ có hắn và Liễu Dạm Yên biết mà thôi. Liễu Dạm Yên lạnh lùng:

- Không cần thủ lễ! Cứ ngồi xuống đó!

Dương Toàn ngoan ngoãn ngồi xuống.

Liễu Dạm Yên vẫy tay gọi các kỹ nữ lại gần, ra lệnh cho các nàng đùa cợt với Dương Toàn. Đồng thời bảo thiếu phụ áo hồng dâng rượu cho hắn.

Dương Toàn cố lấy can đảm, buông một câu:

- Công tử đã chiếu cố đến tại hạ, cho gọi vào đây, có điều chi cần phân phó, xin cho biết. Chúng ta nói chuyện xong rồi, sẽ vui đùa sau, cũng không muộn.

Liễu Dạm Yên gật đầu:

- Cũng được!

Y khoát tay.

Bao nhiêu kỹ nữ nối đuôi nhau bước ra khỏi phòng.

Kỹ nữ lui ra ngoài hết rồi, Liễu Dạm Yên tắt ngay nụ cười, trầm lạnh gương mặt. Trong phút chốc, y biến thành con người khác, thần thái vô cùng trang nghiêm. Trong cái trang nghiêm đó ẩn đầy sát khí.

Dương Toàn nhìn thoáng Liễu Dạm Yên, phải ngán sợ oai vũ đầy mê hoặc của con người đối diện.

Hắn tự nghĩ rằng, Liễu Dạm Yên vừa mới xuất đạo giang hồ mà đã được chủ nhân trọng dụng, giao phó quyền y rất lớn. Con người đó quả có bốn sắc của tay chỉ huy rõ ràng.

Liễu Dạm Yên trầm giọng hỏi:

- Dương huynh có biết tại sao tại hạ mời Dương huynh đến đây chẳng? Và tại sao tại hạ lại an bày địa điểm này, để cho chúng ta hội diện chẳng?

Dương Toàn đáp mơ màng:

- Công tử luôn luôn có diệu kế, bất cứ ai cũng chẳng suy lường nổi.

Liễu Đạm Yên tiếp:

- Yêu hoa, là nơi mà mọi người ít chú ý nhất. Khách giang hồ sẽ chẳng bao giờ tưởng rằng tại đây có cuộc hội đàm nhằm thực hiện một mưu đồ khuynh đảo cần khôn.

Dương Toàn giữ vững tâm ý, không để lộ một cảm nghĩ nào, dù đối phương có ngôn từ hoặc cử động bất thuận, hấn vẫn tảng lờ như thường.

Hắn gật đầu:

- Công tử khéo chọn địa điểm quá chừng!

Liễu Đạm Yên lại tiếp:

- Lâm Nhuyễn Hồng mang trọng trách mà đến, chúc thảm bại mà về, tại hạ nghe lại thì chính là Dương huynh đã lập thành tích đó! Tại hạ hết sức kỳ quái!

Dương Toàn nhếch nụ cười khổ:

- Lầm lạc trong nhất thời, là con người, có ai tránh khỏi một vài lần, công tử? Tuy nhiên, tại hạ hết sức khổ sở khi biết được sự tình! Nhưng đã muộn rồi, còn biết làm sao?

Liễu Đạm Yên lạnh lùng:

- Thôi Mộng Thảo rất cần cho việc chế luyện môn thuốc đó, nếu để chúng mang về Đường gia, thì vĩnh viễn chúng ta không còn hy vọng chiếm hữu. Vậy trách nhiệm đó thuộc về ai?

Dương Toàn cúi đầu thật thấp:

- Tại hạ biết tội mình!

Liễu Đạm Yên cười lạnh:

- Biết tội, là tội giảm nửa phần. Từ nay, trước khi hành động, Dương huynh phải cẩn thận hơn!

Dương Toàn thở ra:

- Tại hạ ghi nhớ!

Liễu Đạm Yên tiếp:

- Dù sao, Lâm Nhuyễn Hồng cũng đắc tội. Qua lần thất bại đó, y đang tìm mọi cách để chuộc tội. Hiện tại, y đang đuổi theo anh em họ Đường. Dương huynh có kế chi hay chăng?

Dương Toàn đáp:

- Đã có công tử chiếu quản sự tình, thì tại hạ làm sao dám lấy chủ ý? Vậy tùy công tử soi phái, bảo tại hạ làm gì, tại hạ xin làm theo như vậy.

Liễu Đạm Yên cười nhạt:

- Hệ thống điều hành trong bốn môn là trực thuộc, chứ không qua trung gian. Mỗi người đều phải chịu trách nhiệm trực tiếp với chủ nhân. Dương huynh chẳng phải là thuộc hạ của tại hạ, tại hạ đâu giám phân phó điều gì.

Dương Toàn cau mày:

- Công tử không chịu chỉ giáo, thì tại hạ chỉ còn cách chờ cơ hội lập công chuộc tội.

Liễu Đạm Yên gật đầu:

- Tại hạ hy vọng Dương huynh được mãn nguyện.

Y hỏi luôn:

- Còn cái gã Triển Mộng Bạch? Hắn bây giờ ở đâu?

Dương Toàn đáp:

- Hắn đang đi tìm xem kẻ nào mạo danh hắn gây nên tội ác.

Liễu Đạm Yên cười nhẹ, dây qua Tôn Ngọc Phật:

- Tôn huynh thấy chưa? Tại hạ bảo Tôn huynh dừng tay đêm nay, hắn cũng có đạo lý chứ?

Tôn Ngọc Phật gật đầu:

- Khéo lắm, chu đáo lắm!

Liễu Đạm Yên trở qua Dương Toàn, tiếp:

- Lam Thiên Chùy sai Dương huynh đi tìm Triển Mộng Bạch, đưa vào Ngạo Tiên Cung, điều đó chứng tỏ cảm tình của lão đối với hắn như thế nào. Biết đâu võ công của Lam Thiên Chùy sẽ chẳng bao giờ về tay Dương huynh dù rằng Dương huynh là ái đồ của lão. Dương huynh nghĩ sao?

Dương Toàn trầm ngâm:

- Tại hạ đang tìm mọi cách để sát hại Triển Mộng Bạch.

Liễu Đạm Yên cười:

- Tại hạ sớm biết là Dương huynh có cái tâm nguyện như vậy...

Y đập tay xuống mặt bàn, kêu bóp một tiếng, rồi cao giọng tiếp:

- Nhưng Dương huynh không thể làm thương tổn đến Triển Mộng Bạch. Tuyệt đối không nên làm gì hắn!

Dương Toàn sững sờ một phút:

- Tại sao?

Liễu Đạm Yên hất hàm:

- Tôn huynh giải thích hộ tại hạ đi.

Tôn Ngọc Phật thốt:

- Có hai đạo lý bất buộc chúng ta không được làm gì hại đến Triển Mộng Bạch, ít nhất cũng trong giai đoạn này. Lẽ thứ nhất, oai danh của hắn ngày nay rất lớn, giết hắn là gây chấn động giang hồ, nhiều phiền phức sẽ đến với chúng ta.

Dương Toàn lẩm nhẩm:

- Hắn vừa xuất đạo, tuy hắn có làm được mấy việc kinh thiên động địa, song luận về thanh danh, hắn vẫn chưa bằng Nhân Nghĩa Tứ Hiệp ngày trước mà! Tại sao...

Tôn Ngọc Phật thở dài, chặn lời hắn:

- Giang hồ là một môi trường phong phú về biến cố! Chỉ cần một sớm một chiều, là cục diện đổi thay hoàn toàn. Trong mấy tháng nay, Triển Mộng Bạch nghiễm nhiên trở thành nhân vật nhất nhì trong võ lâm rồi đó nhé!

Dương Toàn kinh hãi:

- Trong những thời gian gần đây, hấn ở tại vùng Quan Ngoại, làm sao hấn kiến tạo những thành tích siêu việt tại Quan Nội được?

Tôn Ngọc Phật nhếch nụ cười khổ:

- Dù tại Quan Ngoại, thình danh của hấn cũng nổi như cồn. Chắc Dương huynh cũng đã nghe nói đến việc gần đây có người mạo danh hấn mà hành hiệp chứ?

Dương Toàn tặc lưỡi:

- Điều đó thì tại hạ mới có biết trong mấy hôm nay thôi.

Tôn Ngọc Phật tiếp:

- Chẳng những tại vùng Quan Ngoại mà thôi đâu, ngay tại Quan Nội, cũng có người nhân danh Triển Mộng Bạch mà hành hiệp. Bất cứ nơi nào, hấn cũng có một thành tích vẻ vang lưu lại nơi lòng người. Ai ai nhắc đến hấn cũng thán phục, cảm kích như đối với thánh thần!

Dương Toàn cau mày:

- Những kẻ mạo danh hấn, hành động như vậy, có lẽ đã điên hết rồi! Tại sao họ làm việc tốt đẹp mà không dùng danh nghĩa của họ lại nhường lại cho hấn hưởng những thành quả huy hoàng. Tôn huynh có biết những người đó là ai chẳng?

Tôn Ngọc Phật lắc đầu:

- Tại hạ không rõ lắm! Còn đại khái thì tại hạ hiểu là có ít nhất cũng bốn năm người, mà bốn năm người này lại là những cao thủ tuyệt luân trong võ lâm.

Y dừng lại một chút rồi tiếp:

- Cứ theo sự suy đoán của tại hạ, thì những người đó hấn trước kia có thọ ơn của Triển Mộng Bạch, hoặc giả họ đã làm gì đắc tội với hấn, họ hối hận, muốn chuộc lỗi lầm! Ngày nay thì đi đến đâu, chúng ta cũng nghe giang hồ nhắc nhở đến Nghĩa Hiệp Công Tử họ Triển tên Mộng Bạch cả! Hiện tại hấn đã là một ngôi sao sáng chói trong vùng trời võ lâm Trung Nguyên đó!

Dương Toàn chợt tỉnh ngộ, hỏi:

- Vì thế, nên Tôn huynh...

Tôn Ngọc Phật gật đầu, chận lại:

- Bọn tại hạ đến nơi nào, là mạo danh hấn, làm điều ác, nơi đó, cốt phát hại thình danh của hấn. Dù chẳng phá được hoàn toàn cũng gieo niềm hoài nghi sâu rộng trong võ lâm.

Dương Toàn tán đồng:

- Kế rất hay!

Tôn Ngọc Phật tiếp:

- Trong tình huống này, nếu Dương huynh giết hấn, dễ dàng gây công phần khắp giang hồ, ngoài ra Dương huynh còn tạo cho hấn một cái danh bất diệt với cái chết oai liệt của hấn! Giết hấn, là củng cố thình danh của hấn, là làm điều tốt cho hấn, chứ nào phải báo hận, phục thù?

Dương Toàn gật gù:

- Tôn huynh luận rất xác đáng! Còn cái lễ thứ hai như thế nào?

Tôn Ngọc Phạt giải thích:

- Tuy còn nhỏ tuổi, nhưng Triển Mộng Bạch rất được cảm tình của bọn già Lam Thiên Chùy, Tiêu Vương Tôn, Đỗ Vân Thiên, Vong Ngã Lão Nhân, Thiên Mã Hòa Thượng, các lão ấy cho hấn là bạn vong niên, giao du với nhau rất thân mật. Ngoài ra còn có mấy thiếu phụ trung niên nữa đời nổi chứng hồi xuân, mê hấn tít thò lò, quyết hy sinh vì hấn. Dù vậy, nhưng bọn tại hạ sợ dĩ chưa diệt trừ hấn chẳng phải là vì sợ liệng chuột ngại bể đổ, mà vì còn nhiều việc cần lợi dụng hấn mới thi hành được.

Dương Toàn cau mày:

- Tại hạ không hiểu rõ lắm...

Tôn Ngọc Phạt cười nhẹ:

- Sự việc cực kỳ ảo diệu, tại hạ khó mà giảng giảng rành cho Dương huynh hiểu. Dương huynh cứ nghĩ như thế này, hấn là con người dễ kích động nhất! Tánh kích động của hấn rất có lợi cho chúng ta!

Dương Toàn đã không hiểu, nghe y nói, lại càng không hiểu hơn.

Tuy nhiên, hấn cũng gật đầu bừa:

- Đúng vậy! Đúng vậy!

Bây giờ, Liễu Đạm Yên mới chen lời:

- Đã cho là phải, thì tuyệt đối Dương huynh không nên gây tổn thương cho hấn. Tốt hơn hết, nên dụ hoặc hấn, tiếp tay với bọn tại hạ, đưa hấn vào vòng.

Dương Toàn gật đầu:

- Tại hạ xin lĩnh ý.

-- o O o --